

ἀγάπη, ἀδερφικὸ σπίτι. *Mās ēδειξε ἀδερφικὴν ἀγάπην κοιν.* *Εἴπαμ' αὐτον λόῳ ἀδελφικά, ἅμα ἐκεῖνος 'κ' ἔκ'σε μας* (τοῦ εἵπαμε λόγια ἀδελφικά, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἤκουσε) Χαλδ. || Φρ. *Τ' ἀδερφικὸ φιλεῖ γλυκύτερό' ἀπὸ τὸ μέλι* Πελοπν. (Λακων.) 2) Οὐδ. πληθ. ἀδελφικά οὐσ., τὰ κτήματα τῶν ἀδελφῶν Πόντ. (Τραπ.) β) 'Ο οἶκος, ἡ γενεὰ τῶν ἀδελφῶν πολλαχ. : *Πῆγ' ἡ νύφ' 'ς τ' ἀδερφ'κά τ'ς Χουλιαρ.*

ἀδερφίνα ἡ, ἀδελφίνα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀδερφίνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

1) Ἡ μικρὰ ἀδελφή Θράκ. (Σηλυβρ.) 2) Ἡ ἀδελφή, θωπευτικῶς Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάρπ. : Ἄσμ.

*Κ' ἔρχονται τρεῖς ἀδερφῖνες
νὰ μοῦ κλέψουν τοῖς σταφύλες*

Κάρπ. Πβ. ἀδερφάκι, ἀδερφέλλι.

ἀδερφίνι τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφίνα.

Ἀδελφός.

ἀδερφίτσα ἡ, ἀδελφίτσα Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Δεξ. Κομ. ἀδερφίτσα Ἡπ. Μεγίστ. ἀδερφίτσα Ἡπ. Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφή, θηλ. τοῦ ἀδερφός, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα. Ὁ τύπ. ἀδελφίτσα καὶ μεσν. Πβ. Ἀχιλλήϊδ. N 1354 (ἔκδ. Hesselting) «τοὺς γάμους νὰ ποιήσωμεν τῆς ἡμῶν ἀδελφίτσας».

1) Ἡ μικρὰ ἀδελφή Ἡπ. Πόντ. : *Ἐναν ἀδελφίτσαν εἶχα, ἐκεῖνε πα ἐπέθανεν* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) 2) Ἡ ἀδελφή, θωπευτικῶς Ἡπ. Μακεδ. Μεγίστ. κ. ἄ. : *Ἐχον μὲ ἀδερφίτσα καὶ τὴν ἀγαπάω πολὺ* Ἡπ. || Ἄσμ.

Τρέχουν μαννίσις κὶ ρουτοῦν, ἀδερφίσις κ' ἱξιτάζουν Μακεδ.

Ὡρα καλή, στραθιώτισσα, τῆς μάννας μ' ἀδερφίτσα (στραθιώτισσα = συνοδοιπόρος) Μεγίστ.

Συνών. ἀδερφίνα, ἀδερφούδα, ἀδερφούλλα.

ἀδερφοβάρεμα τό, Θράκ. ἀδερφουβάρεμα Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ βάρεμα.

Ἡ ὑπὸ ἀδελφοῦ εἰς ἀδελφὸν προξενηθεῖσα πληγὴ θεωρουμένη κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ὡς λίαν σοβαρὰ καὶ δυσκόλως θεραπευομένη : Ἄσμ.

*Πολλοὺς γιὰ ῥαδὶς γιάτριψα κὶ ἄλλους θινὰ γιατρέψου,
μ' αὐτό' νι ἀδερφουβάρεμα κὶ γιατριμὸ δὲν ἔχει*

Πβ. ἀδερφομαχαιρεῖα, ἀδερφοσπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεῖα, ἀδερφοχαντζαρεῖα, ἀδερφοχτυπημέα.

ἀδερφοβύζατο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ βυζάτο.

Εἶδος φυτοῦ ἐδωδίου : *Φύλλα τοῦ ἀδερφοβύζατου.* Πβ. βυζάτο. [**]

ἀδερφοδιώχτης ὁ, Ἀθῆν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Κυπαρισσ. Μάν.) Σίφν. Σύμ. Σύρ. Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδελφός καὶ διώχτης.

1) Ὁ παῖς ὁ ἐπιφέρων θάνατον εἰς τοὺς ἀδελφούς του κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας Ἀθῆν. Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σύμ. Σύρ. Χίος κ. ἄ. β) Ἡ καταστρεπτικὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σύρ. Χίος : *Ὅταν μὲ μῆτέρα ἔχ' ἓνα παιδί καὶ τὰ κατόπιν ποῦ γεννᾷ δὲν τῆς ζοῦν, τότε τὸ παιδί ἔχ' ἀδερφοδιώχτη καὶ τὸ καίνε 'ς τὸ φοῦρνο* (τὸ εἰσάγουν εἰς φοῦρνον μὲ μικρὰν θερμότητα. Πβ. Θράκ. 1 (1928) 406. Περὶ τῶν τοιούτων δοξασιῶν καὶ μαγγανειῶν ἰδ. ΝΠολίτ. Παραδ. 2,1285 κέξ.) Σηλυβρ. *Αὐτὸ τὸ παιδάκι ἔχει ἀδερφοδιώχτη* Σύρ. *Μώρ', ἄς τον κὶ αὐτὸς ἔχει ἀδερφοδιώχτη* Κρήτ. *Συνών. ἡσκιος.* 2) Ἡ ὑπερκογχικὴ φλέψ ἡ κυανὴ γραμμὴ ἡ μέλαν σημεῖον μεταξὺ τῶν δύο ὀφρύων ἀποτελοῦντα τὸ γνῶρισμα τοῦ φέροντος τὸν θάνατον εἰς τοὺς ἀδελφούς παιδὸς Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

ἀδερφόκας ὁ, ἀδελφόκας Καππ. ἀδερφόκας Κύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όκας. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀνεψιόκας, γιόκας κττ.

Ὁ ἀδελφός, θωπευτικῶς : Ἄσμ.

Κὶ ὁ σκύλλος ὁ ἀδερφόκας του χτυπᾷ μὲ τὸ πινέλι Κύμ.

Σκότωσ' τὸν ἀδελφόκα σου κ' ἔλα νὰ μὲ κερδένης Καππ.

Φέρ' καὶ τὸν ἀδελφόκα μου τὸ παραμοιάζ' ἐμένα αὐτόθι.

Πβ. ἀδερφάκι, ἀδερφέλλι.

ἀδερφοκλωνῶ Σύμ. ἀδερφοκλωνῶ Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ κλώνος.

Ἐκφύω, σχηματίζω παραφυάδας, βλαστούς : *Ἐδερφοκλώνησε δὲ ἀδερφούλλακι - ἡ σπορά.* Συνών. ἀδερφολογῶ, ἀδερφώνω.

ἀδερφοκόριτσο τό, ἀμάρτ. ἀδελφοκόριττον Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀδελφοκόρ'το Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ κορίτσι.

1) Ἡ ἀδελφή πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἄρρενας ἀδελφούς Πόντ. (Ἄμισ. Χαλδ.) : *Ἐχω τρία ἀδελφοκόρ'τζᾶ* Χαλδ.

2) Ἡ πρώτη ἐξαδέλφη (ἐκ τοῦ πληθ. ἀδελφοκόριτσα, τὰ κορίτσια τῶν ἀδελφῶν) Πόντ. (Κοτύωρ.) Πβ. ἀδερφοπαίδι.

ἀδερφολόγημα τό, ἀμάρτ. ἀδερφουλόγ'μα Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφολογῶ.

Παραφύας, κλάδος ἐκφυόμενος ἐκ τοῦ κυρίου κορμοῦ, ἐπὶ φυτῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν δημητριακῶν ἔνθ' ἄν. : *Οἱ κουνκῆες ἔβγαλαν ἀδερφουλουγήματα* Σάμ.

ἀδερφολογῶ, ἀδελφολογῶ Ἀθῆν. Κύθν. ἀδελφολογῶ Κύθν. ἀδερφολογῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀδερφουλολογῶ Σάμ. ἀδερφουλολογῶ Μακεδ. (Πάγγ.) ἀδερφολογῶ Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ.

Ἐκφύω, συμφύω παραφυάδας ἢ βλαστούς, ἐπὶ ἀγρῶν, φυτῶν δημητριακῶν κττ. : *Ἀδελφολογᾷ τὸ σπαρμένο Ἀθῆν.* *Ἀδερφολογᾷ τὸ σπάρμα Μύκ.* *Ἀδερφουλολογῆσαν οἱ κουνκῆες* Σάμ. *Τὸν τριμηνί'κου σ'τάρ' δὲ ἀδερφουλολογᾷ* Πάγγ.

*Δελφοποιημένο χωράφι (ἀγρός, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ σπαρέντες κόκκοι ἀναβλάστησαντες παρήγαγον περισσότερα τοῦ ἐνὸς στελέχῃ) Κύθν. Συνών. ἀδερφοκλωνῶ, ἀδερφώνω.

ἀδερφομαχαιρεῖα ἡ, *Ηπ. Ρόδ. κ. ἀ. ἀδερφομαχαιρεῖα Κέρκ. (*Αργυρᾶδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ μαχαιρεῖα.

Ἡ πληγὴ ἡ διὰ μαχαίρας προξενηθεῖσα ὑπὸ ἀδελφοῦ εἰς ἀδελφὸν θεωρουμένη κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας ὡς λίαν σοβαρὰ καὶ δυσκόλως θεραπευομένη ἐνθ' ἀν.: *Ἀσμ.

Πολλοὺς γιγαῖδες ἔγχανα, μαχαιροσκοτωμένους, σὰν τὴν ἀδερφομαχαιρεῖα ἐν εἶδα ὁ καμένος Ρόδ.

*Εγὼ ἂν γιάτρεψα πολλοὺς, Τούρκους, γιαντισαραίους, αὐτὴ *ναὶ ἀδερφομαχαιρεῖα καὶ γιατρεμοὺς δὲν ἔχει *Αργυρᾶδ.

Κε ἂν εἶν' ἀδερφομαχαιρεῖα, ἐγὼ δὲν τὴν γιατρεύω

*Ηπ. Πβ. ἀδερφοβάρεμα, *ἀδερφοσπαθοκονταρεμός, ἀδερφοστιλεττεῖα, ἀδερφοχαντζαρεῖα, ἀδερφοχτύπημα, ἀδερφοχτυπημεῖα.

ἀδερφομέρτικο τό, ἀμάρτ. ἀδερφονμέρτ'κον *Τιβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ μερτικό.

Τὸ μερίδιον ἐκάστου ἀδελφοῦ τὸ ἐκ κληρονομικῆς περιουσίας προερχόμενον: Τοῦτον τοῦ χουράφ' εἶναι δὲν ἀδερφονμέρτ'κα. Συνών. ἀδερφαῖτο 5, ἀδερφομοιράδι, ἀδερφομοίρι 1.

ἀδερφομίταρα τά, ἀδελφομίταρα Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀδερφομίταρα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ μιτάρι.

1) Τὰ δύο νήματα τὰ διὰ τοῦ ἄμματος ἐκατέρου τῶν μίτων, ἐμπροσθίου καὶ ὀπισθίου, διελθόντα, ὅρ. ὕφαντουργικός Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) 2) Τὰ τέσσαρα μιτάρια, διὰ τῶν ὁποίων ὑφαίνονται χονδρὰ ὑφάσματα Πελοπν. (Λακων.): Ξεδερδεύομε τ' ἀδερφομίταρα (τὰ καθαρίζομεν, διότι ἐγέμισαν ἀπὸ χνούδι) || *Ἀσμ.

*Σ τὸν ἀργαλειὸ ποῦ κἀθεταὶ ὁ Χάρως σαῖττενεὶ τὴ γόρη τὴν πεδάμορφη, τὴ μοσκαναθρεμμένη, ποῦ ἔργο της εἶν' ὁ ἀργαλειὸς καὶ τ' ἀσημένια χτένια καὶ τὰ ἀδερφομίταρά τ'ς ἡ μόνη της κουβέδα.

ἀδερφομοιράδι τό, *Αθῆν. κ. ἀ. ἀδερφομεράδι Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφομοίρι.

Τὸ ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας μερίδιον ἀκινήτου περιουσίας ἐκάστου τῶν ἀδελφῶν Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδερφομέρτικο.

ἀδερφομοιράζω, ἀδελφομοιράζω Σῦρ. ἀδερφομοιράζω Νάξ. (*Απύρανθ.) Σῦρ. ἀδερφομεράζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός καὶ τοῦ ρ. μοιράζω, παρ' ὁ καὶ μεράζω.

1) Μετβ. δίδω εἰς ἕκαστον ἀδελφὸν τὸ ἐκ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας μερίδιον Σῦρ. 2) *Αμτβ. μοιράζομαι μετὰ τῶν ἀδελφῶν τὴν κληρονομικὴν περιουσίαν Νάξ. (*Απύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ.: *Ἀδερφομοίρασαν αὐτοὶ Σῦρ. Οἱ δεῖνα σήμερ' ἀδερφομεράζοννε Μάν.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀδερφομοιρασιᾶ ἡ, Σῦρ. Τῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφομοιράζω.

Ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν διανομὴ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἐνθ' ἀν.: *Ἀπάνω 'ς τὴν ἀδερφομοιρασιᾶ μαλώσανε Σῦρ. Τῆν.

ἀδερφομοίρασμα τό, ἀμάρτ. ἀδελφομοίρασμα Λεξ. Κομ. ἀδερφονμοίρασμα Θράκ. (*Αδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδερφομοιράζω. Τὸ ἀδελφομοίρασμα καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν διανομὴ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας Θράκ. (*Αδριανούπ.) 2) Τὸ μερίδιον τὸ προελθὸν ἐκ τῆς μεταξὺ ἀδελφῶν διανομῆς τῆς κληρονομικῆς περιουσίας Θράκ. (*Αδριανούπ.): Αὐτὸ τοῦ κουπάδ' εἶναι ἀδερφονμοίρασμα *Αδριανούπ.

ἀδερφομοίρι τό, ἀδελφομοίρ' Πόντ. (Σάντ.) ἀδερφομοίριν Κύπρ. ἀδερφομοίρι *Αστυπ. Ζάκ. *Ηπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σύμ. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. ἀδερφομοίριν Κύπρ. ἀδερφονμοίρ' *Ηπ. Θράκ. (*Αδριανούπ. Αἰν.) Λέσβ. Λῆμν. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀδερφομοίρι Κύθηρ. Προπ. (Κύζ.) ἀδερφομέρι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ μοιρί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 374 (ἐκδ. ΚΣάθα). Ὁ τύπ. ἀδερφομέρι ἀναλογικ. πρὸς τὸ μερίδιο-μερτικό. Πβ. ἀδερφομέρτικο.

1) Τὸ ἐκ κληρονομικῆς περιουσίας μερίδιον ἀκινήτου κτήματος ἐκάστου τῶν ἀδελφῶν Ζάκ. *Ηπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύθν. Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Πόντ. (Σάντ.) Προπ. (Κύζ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ.: Τὰ χωράφια αὐτὰ εἶναι ἴσα, γιὰτὶ ἦσαν ἀδερφομοίρια Καλάβρυτ. *Σ τὸ δικό μου ἀδερφομέρι δὲ θέλω νὰ πατῶς Μάν. Πέντε ἀδερφομοίρια ἐγινήκανε τὰ χωράφια τοῦ δεῖνα Χίος *Επούλησε τ' ἀδερφομοίρι του αὐτόθι. Συνών. ἀδερφαῖτο 5, ἀδερφομέρτικο, ἀδερφομοιράδι. 2) Τὸ ἐκ κληρονομικῆς περιουσίας ἀκίνητον κτῆμα τὸ νεμόμενον ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ ἀδελφῶν Θράκ. (*Αδριανούπ.) Κύπρ. Λῆμν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σύμ. Χίος κ. ἀ.: Τοῦτον τοῦ χωράφ' εἶναι ἀδερφομοίρ' *Αδριανούπ. Τίνος ἐν' τοῦτον τὸ ἀμπέλι; — *Εν' ἀδερφομοίριν Κύπρ. Τὸ σπῖτι ἦτανε ἀδερφομοίρι καὶ τὸ χωρίσανε Κεφαλλ. 3) Τὸ ἐκ κληρονομικῆς περιουσίας μερίδιον τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ *Αστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κύθν. Σύμ. 4) Ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν ἴση διανομὴ κληρονομικῆς περιουσίας Κεφαλλ. Κρήτ.: Τὰ παιδιὰ τοῦ δεῖνα θὰ κάμουνε ἀδερφομοίρι Κεφαλλ. Διὸ τρεῖς χιλιάδες πρόβατα 'ς τὸ μερτικό μου ἐπῆρα ἀπὸ τ' ἀδερφομοίρι Κρήτ.

5) Τὸ κληρονομικῶ δικαίω ἀπὸ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς μερίδιον *Ηπ. Κάρπ.

Πβ. γεροντομοίρι.

ἀδερφονύφη ἡ, ἀμάρτ. ἀδερφονύφ' *Ηπ. (Λογκιάδ.) ἀδερφόνυφ' *Ηπ. (Λογκιάδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀδερφός καὶ νύφη.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ. Συνών. νύφη. Πβ. ἀνιψιονύφη, ξαδερφονύφη.

ἀδερφοξαδέρφια τά, *Ανδρ. *Ηπ. Κρήτ. Πελοπν. (*Αργ.) Σῦρ. ἀδερφοξάδερφα Κεφαλλ. Νάξ. Πελοπν. (Μάν. κ. ἀ.) Σῦρ. ἀδερφοξάδερφα Κεφαλλ. ἀδερφαξάδερφα Νάξ. ἀδερφονξάδερφα Στερελλ. (Τριχων.) ἀδερ-

